

I vy můžete přispět do svých novin. Podělte se s ostatními čtenáři o vše, co vás ve vašem okolí zaujalo, potěšilo nebo naopak rozzlobilo. Zde je prostor pro vaše články, názory, verše či zajímavé fotografie všeho druhu. Neostýchejte se ukázat ostatním čtenářům snímky svých čtyřnohých miláčků, dětí, kamarádů, oslav, zážitků z cest a všeho, co je pro vás důležité. **Pište na: reporter.slovacky@denik.cz**

Vzpomínka na Pátera Antonína Šuránka

V úterý 29. května uplynulo 110 let od narození Pátera Mons. ThDr. Antonína Šuránka, který spojil svůj život se sv. Antonínkem. Ne, nenošim v hlavě den narození P. Šuránka, to bych lhal, ale jednou asi před půl rokem jsem se díval na jeho životopis a tehdy jsem si řekl, že až bude toto dnešní výročí, že mu věnuji vzpomínku. Řekl hned v úvodu dnes již 51 letý Václav Hučík z Blatničky, který v období jeho působnosti v Blatničce v letech 1970 až 1975 chodil do náboženství. Dnes jaksám osobě říká jejíž na 100 % nevěřící, „Bůh mě neobdařil vírou v Boha“, asi ví proč, podotkl s úsměvem.

Příběh, na který nikdy nezapomenu, se odehrál v létě roku 1971. Šuránek byl velmi šlechtný a moudrý člověk a toho roku uspořádal pro děti bezplatnou brigádu na vyčištění potoka, a tak jsme šli potokem z dolního konce, aby nám proud odnášel kalnou vodu a sbírali z potoka plechovky, sklenky a igelitky, za což nám bylo odměnou výlet k pramenům potoka Svodnice, který má tři prameny na Suchově a odpoledne nás zase zavezla větráka JZD do Louky na čerpací stanici, kde jsou prameny pitné vody pro Blatničku. Jak jsme ale šli tím potokem tak velebný pán se sehnul a zvedl kamínek, který odpadl ze starého kýbla, který jsem vytáhl a hodil na břeh. Dost dlouho si obraceli velebný pán kamínek v

ruce a prohlíželi a já jsem stál před nimi a s otevřenou pusou a vykulenýma očima jsem nahlížel co je na tom kamínku tak zajímavé. A právě v tomto okamžiku projelo po cestě nad námi vedle potoka v místech, kde dnes stojí „Deny market“, auto strašně velkou rychlostí, motor řval na plný plyn a přes keře nebylo vidět, co to jede za blázna, jen velké oblaka zvířeného prachu začali prostupovat skrze keře. Pak se vysvětlilo, že to Staňa Minařík, tenkrát vezl rychle do nemocnice Minaříka jedničku, který se obrátil s traktorem pod hájem, a šlo mu o život. Velebný pán měli hlavu otočenou za autem a stále třímali kamínek v ruce. Pak kamínek uchopili prsty druhé ruky, ještě jej prohlédli z obou stran a pak mě ho dali. Hned jsem jej zasunul do kapsy, aby mě ho starší kluci nesebrali, a tepr-

ve doma jsem si jeho zvláštnost prohlédl. Jsou na něm hladké plochy jako by to byl trilobit. Měl jsem jej ve svých věcech a i přesto že jsem byl na vojně a pak se třikrát stěhoval, tak kamínek šel semnou aniž bych o něm věděl. Jednou jak jsem se prohraboval vzpomínkami, tak jsem kamínek našel na dně krabice, zavzpomínal jsem na tu událost a na velebného pána, a řekl jsem si, že ten kamínek dám někam na nějaké místo, které bude důstojné osobě P. Antonínka Šuránka. Napadlo mě, že ho dám Martinovi Minaříkovi, horolezci, aby ho vzal a položil na vrchol osmitisícovky, ale po jednání s jeho otcem se to nějak nepotkalo. Dnes už ale vím, kam kamínek vložím, jenže to je ještě tajemství. Možná do kašny, kterou jsem slíbil udělat, možná do Boží muky, která zanedlouho vyrostě a třeba i někde jinde.

Jsem rád, že jsem P. Šuránka blíže poznal, chodil jsem mu spolu s otcem opravovat vodu, když bydlel v Blatničce a pak jsme spolu s otcem přivedli vodu z horní studánky na Antonínku do dolní, když se z ní ztratila voda. Jak říká můj švagr Dula, „tento člověk měl být papežem, ten byl opravdu svatý a pokorný“. A opravdu byl. Rekl na samý závěr Hučík a poklonil se jeho památce, jeho čínům a laskavosti a rozloučil se slovy, „jsem rád, že jsem tu žil, když tu žil“.

Zaslal Václav Hučík

Buchlovické kosení

Ranní slunce, sekáči a sekáčky v krojích, muzika, zpěv a jarní louky poseté kopretinami v buchlovickém parku byly v sobotu svědky už sedmáctých koseckých písní.

Do Buchlovic se sjelo devětatdvacet souborů z Čech, Moravy i Slovenska. Nejděle cestovaly Šarišské gaviere, Slovenský kosecký spolok a soubor z Horní Nitry z dědinky Ligel. Ve dvě hodiny ráno také vyjel Klas z Kralic na Hané a soubor z Dolních Dunajovic.

Po společném zahájení na dolních schodech zámku se všichni odebrali na louky, kde se zpívalo, kuly kosy a snídalo v trávě nejlepší škvarežinu s kyškou. Tu přivezly na koňském povoze místní krojovaná děvčata z folklorního studia.

O půl osmé začala hlavní soutěž o nejlepšího sekáče a sekáčku Slovácka. V mužské kategorii se zúčastnilo třicet dva sekáčů, z nichž nejlépe se kosou oháněl František Šmo-

lík z Plzně. Ten vyhrál soutěž už poněkolkáté. V ženské kategorii byla nejlepší Eva Ledecká z Drahovic na Slovensku, se kterou sekla i její malá dcera. Vysloužily si obě velký potlesk od diváků. Vítězové dostali od pořadatelů demizón vína a sošku z místní keramiky.

Za krásného počasí a s pianičkou na rtech odcházely z parku stovky spokojených návštěvníků.

Zaslala Jarmila Vráblová, Buchlovic

2. června 2012

Den otevřených dveří

Českého rozhlasu Brno

8:00–14:00 Beethovenova 4, Brno

Přijďte se podívat i popovídat

BRNO.ROZHLAS.CZ

FM 106.5 | FM 93.1 | FM 97.3 | FM 93.6 | FM 97.5 | FM 89.5
JÍŽNÍ MORAVA | JÍŽNÍ MORAVA | ANGLIŠTINA | HODONÍNsko | ZLÍNSKO | VĚSTNICKO

Z pera uherskohradištských gymnazistů

Převaděčství na Hornácku v období okupace

Je tomu již 73 let, kdy celé naše území díky přijetí mnichovského diktátu ovládli Němci. Jednotky generála Liszta obsadily jižní Moravu včetně Hornácka a nastartovaly se rozsáhlé budování komisarátů a služeben gestapa. Vlastenecky cítící lidé ihned začali budovat odbojové skupiny. Také na Hornácku nejvíce na počátku války zasáhla polovojenská organizace Obrana národa, která měla mimo zpravodajské činnosti a přípravy celonárodního povstání za úkol organizovat přechody běženců na Slovensko, odkud poté utíkali většinou přes Bělehrad do Francie nebo Palestiny.

V první fázi odboje, tedy od Mnichova do poloviny roku 1939, bylo vybudováno celní komisarství přímo ve Velké nad Veličkou a taky zde mělo sídlo gestapo.

Při převádění převážně protifašistických bojovníků

zastávali velkou roli jednak veličtí učitelé, ale také obyčejní lidé, kteří riskovali životy na záchranu druhých. Obyvatelé, kteří se neúčastnili převádění, alespoň protovali proti okupantům, odmítali dodávat potraviny německým vojákům a ve školách se učitelé snažili ovlivnit děti, aby nepodlehli Němcům a mnozí za to byli propuštěni.

Druhou fází provázelo zuřivé pronásledování vlastenců. Někteří zůstávali a snažili se vytvořit odbojové skupiny, jiní museli utéct přes hřebeny Bílých Karpat, kde byly po nějaké době vyšlapány tzv. „pěšinky odvážných moravsko-slovenského pomezí“.

Na Moravu byli posíláni pronásledování téměř z celé republiky. Vždy dostali jména vedoucích skupin, ke kterým se museli dostat po různých linkách a na různá hesla. Základnou bylo Veselí nad Moravou, odkud se převáželi buď

vlakem, nebo automobily dále do Velké nad Veličkou nebo Javorníka a ojedinele také do Suchova. Časem přišlo ale k zatýkání. Pomocí konfidentů a udavačů se zmocnilo gestapo na Hornácku několika hlavních převaděčů, kteří byli později odvezeni do koncentračního tábora. Obrana národa byla z velké části zničena a pouze malé skupinky rozvíjely svou činnost dále, mnozí se ale obávali zatčení, a proto raději svou činnost úplně ukončili.

Ve Velké nad Veličkou si zaslouží velké uznání rodina Miškeříků, díky kterým se zachránily stovky lidí. Podle jejich slova to pro ně byla otázka národní cti. I když zpočátku nevěděli, do čeho jdou, byli rádi, že mohli těmto lidem pomoci.

Neměli bychom zapomínat na ty, kteří vsadili své životy pro záchranu druhých. Byli zavázáni své vlasti a udělali vše proto, aby ji nezklamali.

Zaslala Nikola Krábková, 4.A, GUH